

dr hab. Beata Bilińska

Katowice, 21.03.2022

prof. AM w Katowicach

Dziedzina: sztuki muzyczne

Dyscyplina artystyczna: instrumentalistyka

RECENZJA

w postępowaniu doktorskim mgra Mischy Kozłowskiego

Zlecniodawca recenzji:

Rada Wydziału Fortepianu, Klawesynu i Organów Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie, pismo z dnia 15 listopada 2021 roku, zlecenie podjęte na podstawie ustawy z dnia 14.03.2003 roku o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2017 roku poz. 1789). Pismo podpisane przez Prorektora UMFC - prof. dra hab. Pawła Łukaszewskiego, informującego o powołaniu mnie jako recenzenta w przewodzie doktorskim mgra Mischy Kozłowskiego, w dziedzinie: *sztuki muzyczne*, w dyscyplinie artystycznej: *instrumentalistyka*.

Podstawowe dane o Kandydacie:

Mgr Mischa Kozłowski urodził się 3 lipca 1989 roku w Gdyni. Naukę gry na fortepianie rozpoczął w siódmym roku życia w Szkole Muzycznej I i II st. im. Zygmunta Noskowskiego w Gdyni, w klasie fortepianu Julity Randazzo. W latach 1999-2008 kształcił się pod kierunkiem prof. Katarzyny Popowej – Zydróż.

Studiował na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie, w klasie prof. Piotra Palecznego oraz kameralistykę u prof. Macieja Paderewskiego, prof. Jerzego Marchwińskiego oraz prof. Katarzyny Jankowskiej – Borzykowskiej, uzyskując w roku 2013 dyplom z wyróżnieniem.

W tym okresie wielokrotnie współpracował z wyróżniającymi się muzykami swojej Alma Mater, jak m. in. Janusz Wawrowski, Magdalena Bojanowicz, Marcin Zdunik, Maria Machowska, Katarzyna Budnik – Gałązka, Marta Kowalczyk,

Roksana Kwaśnikowska, Joanna Freszel, Adriana Ferfecka, Tomasz Kumięga Hubert Zapiór czy Justyna Samborska.

Towarzysząc wielu z nich podczas konkursów muzycznych w kraju i za granicą, zdobywał nagrody dla wybitnie wyróżniającego się pianisty, jak podczas m. in. 10. Ogólnopolskiego Konkursu Wykonawstwa Polskiej Pieśni Artystycznej im. E. Kossowskiego w Warszawie (2012 rok), czy 6. Międzynarodowego Konkursu Wokalnego im. H. Halskiej – Fiałkowskiej we Wrocławiu (2013 rok).

W latach 2014-2018 studiował w Hochschule der Kunste Bern w Szwajcarii, najpierw w zakresie specjalistycznych studiów solistycznych w klasie fortepianu prof. Tomasza Herbuta (dyplom z wyróżnieniem w 2017 roku), w ramach których studiował również kameralistykę pod okiem prof. Particka Judta, jak również wykonawstwo muzyki współczesnej w klasie prof. Pierre'a Subleta, a także wykonawstwo na instrumentach historycznych u prof. Edoardo Torbianello. Następnie odbył w tej uczelni podyplomowe studia kameralne wraz ze swoim zespołem Affetto Piano Trio w składzie Amelia Maszońska – skrzypce oraz Marianna Sikorska – wiolonczela, kształcąc się pod kierunkiem prof. Patricka Judta, prof. Tomasza Herbuta oraz prof. Moniki Urbaniak – Lisik, uzyskując w 2018 roku dyplom z wyróżnieniem.

Ponadto Kandydat doskonalił swoje umiejętności zarówno w zakresie solistycznym, jak i kameralnym pracując pod okiem takich artystów jak m. in.: Andrzej Jasiński, Regina Smendzianka, Dang Thai Son, Józef Stompel, Marta Sosińska, Viera Nosina, Alexey Sokolov, Alexey Orlovetsky, Mari Kodama, Tamas Ungar, Joaquin Soriano.

Mgr Mischa Kozłowski jest laureatem czołowych nagród konkursów pianistycznych i kameralnych w Polsce, Niemczech, Szwajcarii, Estonii i w Ukrainie. Koncertował w większości krajów Europy, a także w Izraelu, Japonii, Chinach, Zjednoczonych Emiratach Arabskich i Tunezji. Jako solista z orkiestrą zadebiutował w wieku 9 lat. Wystąpił w większości sal filharmonicznych i koncertowych w Polsce, a także m.in. w Filharmonii Moskiewskiej, National Centre for the Performing Arts w Pekinie, Rohm Theatre w Kyoto, Flagey w Brukseli, Narodowej Filharmonii Ukrainy w Kijowie, w siedzibie UNESCO w

Paryżu, w Konzerthaus „Kultur-Casino”, Zentrum Paul Klee i Yehudi Menuhin Forum w Bernie.

Od lat regularnie nagrywa dla polskich i zagranicznych rozgłośni radiowych czy telewizyjnych, a także często bierze udział w projektach łączących muzykę z filmem, teatrem, malarstwem i innymi dziedzinami sztuki.

Za swoje osiągnięcia otrzymał wiele nagród i wyróżnień – do najważniejszych należą te przyznane przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Ministra Edukacji Narodowej, LYRA Stiftung, Rita Zimmermann Musik-Stiftung, Fondazione Pro Libertas et Humanitas Kasimir Bartkowiak, Dongsan Research Foundation, Instytut Adama Mickiewicza oraz Krajowy Fundusz na Rzecz Dzieci w Warszawie.

Kandydat jest laureatem czołowych nagród konkursów pianistycznych i kameralnych:

- w Polsce:

- I nagroda na I Międzynarodowym Konkursie Kameralnym im. Bronisława Hubermana w Częstochowie w duecie z wiolonczelistką Magdaleną Bojanowicz (2013)

- Złoty Parnas na VI Międzynarodowym Forum Pianistycznym „Bieszczady bez granic” w Sanoku (2011)

- I nagroda na V Ogólnopolskim Festiwalu Pianistycznym „Chopinowskie Interpretacje Młodych” w Koninie (2008)

- VI nagroda na Ogólnopolskim Konkursie Pianistycznym im. F. Chopina organizowanym przez Narodowy Instytut Fryderyka Chopina w Warszawie (2008)

- w Niemczech:

- VI nagroda na IX Międzynarodowym Konkursie Pianistycznym im. Fryderyka Chopina w Darmstadt (2009)

- w Szwajcarii:
- III nagroda oraz Nagroda Publiczności na I Międzynarodowym Konkursie Duetów Pieśniowych im. Othmara Schoecka w Brunnen w duecie z sopranistką Danielą Ruth Stoll (2016)
- w Estonii:
- I nagroda na VI Międzynarodowym Konkursie Chopinowskim dla Młodych Pianistów w Narwie (2006)
- na Ukrainie:
- V nagroda na IV Międzynarodowym Konkursie Muzycznym im. Mykoły Łysenki w Kijowie (2012).

Doktorant jest prezesem Fundacji „Partnerstwo w muzyce”.

Ocena pracy doktorskiej:

Praca doktorska mgr Mischy Kozłowskiego składa się z dzieła artystycznego zarejestrowanego na nośniku cyfrowym CD oraz jego opisu w formie obszernej i wyczerpującej dysertacji noszącej tytuł: ***„Walce – kaprysy w twórczości fortepianowej Józefa Wieniawskiego, Karola Tausiga i Juliusza Zarębskiego – polskich uczniów Ferenca Liszta”***.

Praca napisana została pod kierunkiem prof. dr hab. Anny Jastrzębskiej – Quinn i obejmuje wstęp, sześć rozdziałów, podsumowanie w języku polskim i angielskim oraz bibliografię.

We **wstępie** Doktorant przybliży i wprowadza czytelnika w obszar, który jest jego celem badawczym, podejmując próbę dookreślenia oraz scharakteryzowania formy walców – kaprysów, skomponowanych przez trzech polskich kompozytorów: Józefa Wieniawskiego, Karola Tausiga oraz Juliusza Zarębskiego,

wyróżniających się wychowanków Franciszka Liszta. Podkreśla rolę, znaczenie oraz oddziaływanie Mistrza na utalentowanego ucznia w kontekście wzajemnych inspiracji, budowania relacji oraz metodologii pracy.

Wymienia kompozycje, będące przedmiotem badań oraz stanowiące tzw. dzieło artystyczne w przewodzie doktorskim.

W **rozdziale I** Doktorant przybliży specyfikę muzyki fortepianowej XIX wieku, patrząc przez pryzmat kluczowych założeń estetycznych epoki romantyzmu, nie pomijając kontekstu historycznego, filozoficznego oraz socjologicznego tego okresu. Wymienia kompozytorów - pianistów, którzy przyczynili się do rozwoju pianistyki zarówno w aspekcie artystycznym jak i praktyczno – pedagogicznym.

Przybliży znaczenie wirtuozerii opisując jej rozkwit w tym okresie oraz podkreśla rolę wszechstronności pianisty – wirtuoza, który w tych czasach często bywał również kompozytorem i dyrygentem.

Doktorant opisuje również znaczenie i wpływ postępu technicznego i rozwoju w dziedzinie konstrukcji fortepianu na XIX wieczną wirtuozerię, przytaczając fakty z historii budowy instrumentu na przestrzeni wieków.

Rozdział II obejmuje fakty z działalności pedagogicznej Franciszka Liszta oraz przybliży sylwetki polskich wychowanków tego węgierskiego kompozytora. Przytacza jego główne cechy metodyki fortepianowej, podejście do sztuki, uczniów, jak również jego założenia etyczne i estetyczne.

Biorąc pod uwagę główny cel badawczy w tej dysertacji, Doktorant przybliży formę walca – kaprysu opisując genezę powstania tej hybrydycznej formy, powstałej z niezależnych form – kaprysu i walca.

Przedstawia historię powstania kaprysu i walca oraz ich ewoluowanie na przestrzeni wieków.

Wymienione zostają tutaj najważniejsze kompozycje reprezentujące tę formę, jak i nakreślenie podstawowych cech w kontekście muzyki fortepianowej XIX wieku.

Ważnym aspektem poruszonym w tym rozdziale jest inspiracja wspomnianych trzech polskich kompozytorów – wychowanków Franciszka Liszta, walcami – kaprysmi stworzonymi przez ich Mistrza i mentora, co dało wyraźny rezonans w ich twórczości.

W rozdziale III mgr Mischa Kozłowski nakreśla postać Józefa Wieniawskiego opisując jego drogę artystyczną oraz przybliżając najważniejsze fakty z jego życiorysu.

Następnie ma miejsce wnikliwa analiza formalno – harmoniczo – wyrazowa *Walca – kaprysu A-dur op. 46* Józefa – Wieniawskiego, które składa się na dzieło artystyczne.

IV i V rozdział zbudowane są w sposób podobny do trzeciego, tj. najpierw przedstawiona zostaje sylwetka kompozytora (w kolejności: Karola Tausiga i Juliusza Zarębskiego), a następnie zostaje zaprezentowana analiza kolejnych utworów, tj. *Nouvelles soirees de Vienne „Valses – caprices d’apres Johann Strauss* Karola Tausiga oraz *Walc – kaprys G-dur op. 24* Juliusza Zarębskiego. Te trzy rozdziały stanowią główny trzon pracy.

W rozdziale VI Doktorant porusza kwestie dotyczące wybranych zagadnień i problemów wykonawczych w wymienionych utworach, w kontekście stylistyki języka muzycznego, aspektów wirtuozowskich, interpretacyjnych, kolorystycznych, rytmicznych, pedalizacyjnych, dynamicznych, artykulacyjnych oraz fakturalnych.

Wymienia poszczególne elementy techniczne i wirtuozowskie, zawarte w tych kompozycjach, będące wyzwaniem dla wykonawcy. Podkreśla rolę pierwiastka wyrazowego, ekspresyjnego oraz kolorystycznego, który idąc w parze z

wirtuozowskim sprawia, iż mamy do czynienia z prawdziwymi dziełami artystycznymi a nie jedynie popisowymi, pustymi kompozycjami.

Bardzo duży nacisk Doktorant kładzie na odpowiednią i przemyślną pedalizację, artykulację oraz dynamikę.

Szczególną kwestią wykonawczą wyżej wymienionych dzieł jest agogika, która zmienia się jak w kalejdoskopie, a jednak budowana mądrze i przemyślanie nie powoduje wrażenia burzenia całości formy jako jednej, integralnej „bryły architektonicznej”.

Doktorant zwraca uwagę na każdy aspekt gry, wnikliwie analizując każdy element wykonawczy.

W **podsumowaniu** przytoczone zostają główne założenia tej dysertacji oraz wnioski wypływające z przeprowadzonych badań. Doktorant uwypukla znaczenie twórczości trzech polskich kompozytorów, będących muzycznymi wychowankami Franciszka Liszta, w kontekście ich twórczych inspiracji oraz pianistycznych, kompozytorskich i pedagogicznych doświadczeń.

Dokonuje próby ukazania cech wspólnych biorąc pod uwagę ich estetyczne założenia oraz fakt, iż wszyscy mieli styczność z Ferencem Lisztem, który był dla nich wzorem zarówno w aspekcie pianistycznym, kompozytorskim jak i ludzkim. Był ich mistrzem i mentorem, który odcisnął piętno na ich życiu oraz twórczości. Doktorant kończy pracę próbą zdefiniowania formy walca – kaprysu jako romantycznej miniatury choreicznie – wirtuozowskiej. Jeszcze raz przytacza cechy tej hybrydowej formy, której atrybutem puentującym jest „jedność w różnorodności”.

Podsumowując, ta nad wyraz obszerna i wyczerpująca dysertacja poprzez swoją niezaprzeczalną wartość merytoryczną, wnikliwość autora i chęć zgłębienia

tajników wykonawczych, stanowi kompendium wiedzy naukowej oraz praktycznej na temat poruszanego wątku dotyczącego hybrydowej formy jaką stanowi walc – kaprys zarówno w polskiej jak i światowej literaturze fortepianowej.

Bogaty kontekst historyczny z uwypukleniem głównych założeń estetycznych pianistyki XIX wieku, jak i przytoczenie ciekawych faktów z życia trzech wybitnych polskich pianistów – kompozytorów – wychowanków Franciszka Liszta i samego ich Mistrza – jego metodyki, podejścia do uczniów oraz zacytowanych wypowiedzi dotyczących jego odbioru polskich wirtuozów, stanowi ciekawe dopełnienie tej niezwykle interesującej i wnikliwej dysertacji.

Ocena dzieła artystycznego:

Na dzieło artystyczne zarejestrowane na płycie CD składają się następujące kompozycje:

Józef Wieniawski – *Walc – kaprys A-dur op. 46* (1890)

Karol Tausig – *Nouvelles soirees de Vienne “Valces – caprices d’apres Johann Strauss”* (1862)

I zeszyt:

“*Nachtfalter*”

“*Man lebt nur einmal*”

“*Wahlstimmen*”

II zeszyt:

“*Immer heiterer*”

“*Wiener – Chronik*”

Juliusz Zarębski – *Walc – kaprys G-dur op. 24* (1884)

Nagranie zostało zrealizowane w dniach 02.03.2020, 05.03.2020, 04.02.2021 oraz 05.02.2021 w Sali koncertowej Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie. Utwory zostały wykonane na fortepianie marki Steinway & Sons D559791.

Reżyserem dźwięku jest dr hab. Ewa Lasocka, prof. UMFC

Płytę otwiera ***Walc – kaprys A-dur op. 46* Józefa Wieniawskiego**, skomponowany w 1890 roku i nawiązujący do *Valce – caprice A-dur* Ferenc Liszta – siódmego w zbiorze dziewięciu kompozycji na temat Franza Schuberta, ujętych w cykl *Soirees de Vienne S. 427*.

Ten rozbudowany utwór, składający się ze wstępu, pięciu segmentów oraz kody, wykonany jest przez pianistę z niezwykłą fantazją, wirtuozerią, polotem i subtelnym wyrefinowaniem.

Skomplikowana i gęsta faktura, naszpikowana trudnymi technicznie elementami jak szybkie przebiegi, kaskady pasaży przez wszystkie rejestry fortepianu, skoki, oktawy, akordy nie sprawiają artyście najmniejszego problemu. Pianistka można rzec – najwyższych lotów.

Poza perfekcyjnie zrealizowaną warstwą techniczną, uwagę przyciąga ogromna fantazja wykonania, ukazanie zmienności nastrojów oraz wspaniałe uchwycenie tanecznego charakteru.

Silnie wyeksponowany pierwiastek wirtuozowski miesza się tutaj z sentymentalną a czasem kapryśną nutą, co sprawia, iż słucha się tego wykonania z ogromnym zaciekawieniem. Artysta w sposób mistrzowski kreuje frazy, ukazując bogactwo brzmieniowe, kolorystyczne oraz ekspresyjne. I nawet w skomplikowanych, hemiolicznych strukturach, w które ten utwór obfituje,

potrafi wspaniale i konsekwentnie utrzymać taneczną pulsację mądrze budując agogikę.

Nieskazitelna, czytelna artykulacja, piękny, śpiewny dźwięk, duży ambitus dynamiczny oraz bogactwo środków techniczno – wyrazowych to silne atuty tego wykonania.

Pięć kolejnych kompozycji zawartych na płycie to **Walce – kaprysy Karola Tausiga**, skomponowane w 1862 roku, stanowią główny trzon dzieła artystycznego. Ujęte w zbiór *Nouvelles soirées de Vienne*, „*Valces – caprices d’apres Johann Strauss*”, dedykowane Lisztowi - mistrzowi i mentorowi polskiego kompozytora, nawiązują podobnie jak utwór Józefa Wieniawskiego do *Soirees de Vienne S. 427* autorstwa węgierskiego kompozytora. Podzielone zostały na dwa zeszyty. Wartym podkreślenia jest fakt, iż te niezwykle wymagające technicznie utwory nigdy dotąd nie zostały utrwalone w całości na jednej płycie. Doktorant dokonał tego po raz pierwszy.

I zeszyt składający się z trzech utworów, otwiera Walc – kaprys o tytule **Nachtfalter**. Już obserwując samą fakturę nie ma się wątpliwości, iż mamy do czynienia z kompozytorem – wirtuozem, który zgłębił chyba wszelkie tajniki sztuki pianistycznej.

I chyba podobnie można by określić wykonawcę tych karkołomnych dzieł.

Utwór o budowie ABA1, wykonany jest z dbałością o najmniejszy szczegół.

Pianista w sposób kreatywny i szalenie plastyczny operuje środkami agogicznymi, co od pierwszych dźwięków ujmuje słuchacza.

Zwraca również uwagę piękna, szlachetna i świetlista barwa dźwięku oraz perfekcyjne panowanie nad klawiaturą. Wspaniale zostały przez Artystę oddane nastroje, a zwłaszcza uwypuklony pierwiastek dowcipu i żartu, co przy całej

motoryczności i energetyce utworu, czyni to wykonanie niezwykle różnorodnym i ciekawym.

Pianista pokonuje bez najmniejszego trudu wszelkie zawitości techniczne jak skoki, kaskady oktaw, pochody interwałów w artykulacji staccato w bardzo szybkim tempie, fioritury, pasaże, akordy oraz repetycje.

Jedynym aspektem, który mógłby być lepiej zrealizowany, to szersze budowanie frazy i narracji muzycznej oraz bardziej czytelne dążenia do kulminacji. Czasem miałam wrażenie nadmiaru kontroli nad pierwiastkiem emocjonalnym. Zwłaszcza odnosi się to do aspektu tempa, a raczej gradacji temp oraz budowania napięć. Pojawiające się fragmenty w progresjach wznoszących mogłyby być wykonane z odpowiednim wzmożeniem napięcia, dynamiki oraz tempa. Tej nuty „szaleństwa” trochę mi zabrakło.

Nie umniejsza to jednak wspaniałej jakości artystycznej wykonania i pianistyki na najwyższym poziomie.

Drugim walcem – kaprysem tego zbioru i drugim - I zeszytu jest ***Man lebt nur einmal***, tłumaczone z języka niemieckiego jako „*Żyje się tylko raz*”, nawiązujący do Walca *Man lebt nur einmal Walzer* op. 167 Johanna Straussa (syna).

Utwór o budowie formalnej ABA¹ posiada wyrazisty, wesoły charakter, co wykonawca wyeksponował i podkreślił odpowiednią artykulacją staccato oraz żywiołowością gry. Niewdzięczna faktura, naszpikowana trudnymi elementami technicznymi jak repetycje, ostinatowe akordy grane w szybkim tempie, decymy w lewej ręce, pochody sekstowe, tercjowe itd. nie sprawiają pianiście żadnego kłopotu.

Z łatwością pokonuje kaskady dźwięków, fioritur, pasaży, pochodów akordowych, co budzi podziw.

Czasem, zwłaszcza w skomplikowanych, hemiolicznych strukturach, brakowało mi dążenia do „raz”, co podkreślałoby taneczny krok walca. Poprzez

polimetryczne przesunięcia oraz synkopy, nieznacznie wytrącał się puls. Również aspekt budowania frazy nie przekonał mnie do końca, ale to oczywiście kwestia subiektywnego odbioru. Brakowało mi myślenia szerszą perspektywą frazy – ośmioma taktami na jednym oddechu muzycznym, a nie czterema.

Niezrealizowane do końca pauzy na raz – spowodowały przesunięcie pulsacji oraz lekkie zatracenie charakteru walca a tym samym kroku tanecznego.

Jednakowoż pianistyczne i wykonawcze atuty pana mgra Mischy Kozłowskiego są na tyle silne i niezaprzeczalne, że tych moich drobnych uwag nie należy rozpatrywać w kategoriach zarzutów, a jedynie subiektywnego wrażenia.

Trzecim utworem w zbiorze, jednocześnie zamykającym I zeszyt jest ***Wahlstimmen***, inspirowany *Wahlstimmen Walzer op. 250* Johanna Straussa.

Utwór o budowie ABA1, muzycznie chyba bogatszy od poprzednich, z pojawiającym się pierwiastkiem ewolucyjnym oraz narracyjnym.

Słychać silniejsze napięcia między harmoniczne oraz większą chromatyzację.

Wszechobecna i powtarzająca się jest tutaj ukryta polimetria a raczej hemioliczność struktur rytmicznych. Zwłaszcza jest to silnie uwypuklone w odcinku Appassionato (A-dur), gdzie ciągle przesuwa się puls, dlatego moim zdaniem warto byłoby puszczać pedał na pauzach, w celu powrotu do prawidłowego pulsu. Doktorant poprzez trzymanie pedału na pauzach pozostaje przez cały czas w zaburzonej pulsacji.

Jednak nie jest to zarzut, biorąc pod uwagę ogrom atutów tego wykonania.

Zarówno warstwa techniczna utworu, jak i wyrazowa zrealizowane są w sposób znakomity. Na tym etapie „wtajemniczenia” i głębszego wniknięcia w strukturę dzieła, można by bardziej „pobawić” się fakturą, podkreślając np. schodzącą chromatycznie linię basu, bądź pierwszego palca lewej ręki. Pedalizacja również mogłaby być bardziej zróżnicowana.

Jednakowoż pod względem pianistycznym Doktorant dysponuje ogromnie bogatym wachlarzem umiejętności. Artykulacja, agogika, kreowanie fraz oraz głębia wyrazu zrealizowane są bez zarzutu.

Ujmująca jest zmienność nastrojów, plastyczne budowanie fraz oraz ciekawe, agogiczne zabiegi.

Otwierającym II zeszyt i jednocześnie czwartym w zbiorze Walcem – kaprysem jest ***Immer heiterer***, inspirowany walcem o tym samym tytule op. 235 Johanna Straussa. Składający się ze wstępu, części ABA1 oraz kody utwor, również podobnie jak poprzedni charakteryzuje się bogatszym pierwiastkiem ewolucyjnym oraz narracyjnym. Od pierwszych nut przykuwa wspaniała, sprężysta i „jędrna” artykulacja oraz odpowiednie frazowanie.

Pierwiastek zaskoczenia i zmienności pojawiający się od czasu do czasu jest elementem na tyle ciekawym, iż ma się potrzebę, by pojawiać się częściej. Interpretacja jest wspaniała, nie pozostawiająca żadnych wątpliwości, jedynie, można rzec, trochę nadto przewidywalna.

Ta nutka „szaleństwa” i zaskoczenia, nietuzinkowych, nowych rozwiązań i pomysłów, np. przy powrocie tematu, mogłyby ubarwić i urozmaicić to i tak znakomite wykonanie. Brakowało mi również pierwiastka polifonizacyjnego.

Utworem zamykającym II zeszyt oraz cały zbiór pięciu walców – kapryсів jest ***Wiener – Chronik***, inspirowany straussowskim walcem op. 268 o tym samym tytule. Kompozycja rozbudowana, spokojniejsza od poprzednich wymaga ogromnej kreatywności twórczej, elegancji oraz gracji. Artysta w sposób przekonujący prowadzi frazy i umiejętnie operuje agogiką.

Zwraca uwagę piękna jakość dźwięku oraz czytelna artykulacja. Utwór nie jest pozbawiony skomplikowanych, trudnych technicznie, wirtuozowskich

elementów, jak m. in. repetycje, akordy, szybkie przebiegi czy pasaże, co zwłaszcza we fragmentach w dynamice forte jest spiętrzone. Wszystkie te elementy wykonane są z nadzwyczajną łatwością, fantazją oraz polotem.

Utworem zamykającym płytę jest **Walc – kaprys G-dur op. 24 Juliusza Zarębskiego**, skomponowany w 1884 roku. W fakturze dużo mniej skomplikowany od poprzednich kompozycji, wykonany jest przez pianistę z lekkością, fantazją, gracją i elegancją oraz wspaniale uwypuklonym pierwiastkiem tanecznym. Finezyjnie potraktowana agogika, oraz piękna barwa dźwięku podkreślają liryczny ton tej kompozycji..

We fragmencie szybszym ma się wrażenie stopniowego „rozkręcania” i przyspieszania akcji, co odzwierciedla wzmożenie intensywności obrotów w tańcu.

Pod względem techniki pianistycznej wykonanie to jest nieskazitelne, a fantazja i polot zachwycają.

Podsumowując, nagranie to, będące tzw. dziełem artystycznym w przewodzie doktorskim, spełnia najwyższe, światowe kryteria i ukazuje nam Artystę pełnego, dysponującego szerokim wachlarzem umiejętności pianistycznych. Fantazja, polot, ekspresja oraz wirtuozeria to główne cechy wspaniałej pianistki mgra Mischy Kozłowskiego.

Choć sam materiał repertuarowy płyty jest dość jednorodny, prezentujący jedynie same Walce – kaprysy autorstwa trzech polskich kompozytorów będących wychowankami Ferencza Liszta, to jakość wykonania nie pozostawia najmniejszych złudzeń oraz wątpliwości, iż mamy do czynienia z prawdziwym Artystą – wirtuozem.

Konkluzja:

Reasumując, praca doktorska Pana mgra Mischy Kozłowskiego, zarówno w warstwie teoretycznej jak i wykonawczej zasługuje na najwyższą ocenę i stanowi znaczący i twórczy wkład w reprezentowaną dyscyplinę artystyczną.

Dysertacja nad wymiar obszerna i wyczerpująca jest źródłem bogatej wiedzy na temat pianistyki XIX wieku oraz zagadnień dotyczących życia i twórczej działalności trzech polskich kompozytorów: Józefa Wieniawskiego, Karola Tausiga oraz Juliusza Zarębskiego – wychowanków Franciszka Liszta. Szczegółowa i dogłębna analiza wybranych dzieł – Walców – kaprysów omawianych kompozytorów, przybliży świat estetyki zarówno twórców jak i samego wykonawcy.

Biorąc pod uwagę niezmiernie wysoką wartość merytoryczną przedstawionej dysertacji, moim zdaniem praca doktorska Pana mgra Mischy Kozłowskiego powinna zostać wyróżniona.

Pod względem wykonawczym Doktorant dysponuje pianistyką najwyższych lotów i szerokim spektrum środków techniczno – wyrazowych. Na szczególną uwagę zasługuje wirtuozeria gry, niezwykle klarowna i sprężysta artykulacja, jakość dźwięku oraz fantazja, polot i plastyczność kreowania fraz.

Tym samym stwierdzam, iż Doktorant w pełni i bez zastrzeżeń zrealizował założone zagadnienie artystyczne i tym samym spełnił wymagania art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14.03.2003 roku.

Niniejszym pracę doktorską Pana mgra Mischy Kozłowskiego przyjmuję.

dr hab. Beata Bilińska

